

אלחמא ג'ג וסאלח

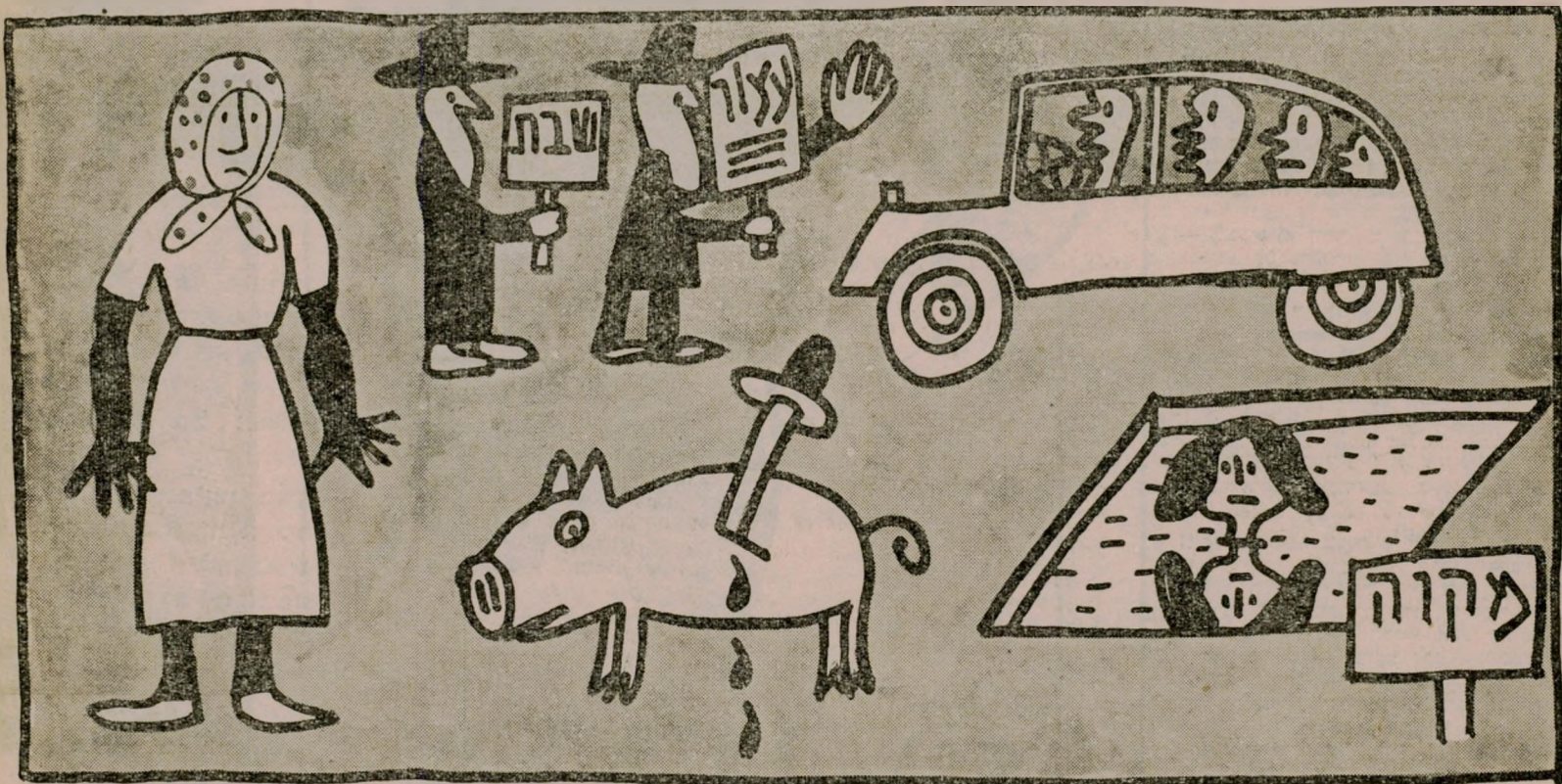
הקפות בכר דיונגוף

שני מחנות נערכים לקרב. הדתיים פתחו באופנסיבה רבתי על מחללי השבת והליגה למניעת כפייה דתית יצאה להגן עליהם. הסיבוב הראשון במלחמה זו, שאפשר לכנותה בשם מלחמת גוג ושמגוג, הסתיים בתוצאה של 0:0 (הוי מאנדי, מאנדי). שעת האפס של הליגה למניעת כפייה דתית נקבעה ל-18.30. רבע שעה לפני כן

והלך לראין את פנשל הגדול שרצה לנאום על חופש המצפון, אבל בדיוק ברגע זה ראה מרחוק אחד שהולך לקנות כרטיסים לחמאס. והוא מיהר לחזור למשרד כדי להספיק ולהביק את בולי מס'שעשועים. אחר כך התחילו להגיע הצלמים והכצ'ל מות הבזיקו עד שחמשת הקליפורנאים קברו לו שגעון גדלות ומי יודע מה היה הסוף אלולי קרה הדבר ולפתע, מפניה אחרת לי גמרי של הכיכר, החלו לצוץ כרזות נייר גדולות, שעליהן היו פרושות באותיות דפוס מצויירות ביד ובשני צבעים, שחור

ושעה רומם כאילו בא לחפש לו מיפלט מהשיעמום. הוא חלק מן ההפגנה עצמה. סקרנים כלל לא היו שם. מי שבא, היה בעד או נגד אבל בעיקר בעד. היו שם אנשים שכמו ימי הספר הלבן לא הפגינו וכבר שכחו איך עושים את זה. היה שם קהל שהעמיד פני סקרנים, כדי שלא יצטרך לעמוד במבחן ההפגנה, מתוך חשש שלא יוכל לעמוד בה. הם עמדו ו הסתכלו, ובלבם התרגזו על שההפגנה היא כל כך עלובה ומצחיקה. הם באו, כי רצו לראות הפגנת כוח, וכשלא מצאו הפגנת

עונית ואקוויטית של זקנים ולמעלה, על היציע, בפניה הימנית הקיצונית ביותר היתה עזרת הנשים. זה היה החלק המובחר ו הער ביותר של הקהל שהיה פורץ בבכי מפעם לפעם כשהנאום היה מזכיר שסוף הרשעים לגיהנום. אף אחד לא בכה מפחד כי כולם היו צדיקים. הבמה רחבת הידים שברוך כלל מופיי עים עליה בדגנים כמו הארי בלפונטה ו רקדניות בלט ובנות חווה בלבוש לא הכי צנוע בעולם, היתה מלאה וגדושה רבנים, ורבנים חדשים המשיכו לבוא בלי הפסק,

ואלה מטרות המלחמה: לביטוי צנוע לבנות ישראל הכשרות, שמירת שבת כהלכתה, איסור אכילת חזיר ופעם אחת בחודש טבילה במקוה

קמו חמישה סקרנים מקליפורניה והלכו לי כיכר דיונגוף, להסתכל בהפגנה העתידה לי היער שם. כשהגיעו למקום היתה הכיכר ריקה עדיין ממפגינים, ורק צייר זקן ומשור גע ישב על ספסל וצייר סקיצות של דגים, בעוד קצין משטרה בעל שני כיכבים הסתיר בב בעצבנות הלון וחזור עם תיק עור שחור.

ואדום הסיסמאות: **אל תעשה רחוק מה ששנא עיך בעד חופש המצפון נגד כפייה דתית**
SEPARATION OF CHURCH AND STATE
נגד מאה שיערים ברחוב דיונגוף
COME BACK FROM THE MIDDLE AGES
אי סובלנות דתית היא עוול אם במידה ואם בישראל

ועוד כהנה וכהנה. מיד נוכח הקהל שהוא מתגודד בטעית סביב האנשים הבלתי נכזי נים. עזב אותם מיד ורץ לקבל את פני ההפגנה. ברגעים הראשונים היתה ההפגנה מצ' חיקה. היא היתה כל כך מצחיקה, עד שהלב התחיל לכאוב, מפני שכפייה דתית זה עסק עצוב מאוד, ובאן עומדים להם כעשרים צעירים, אחרים מהם ילדים עדיין, ונושאים בידיהם כרזות נייר ומסובבים את בריכת המים של ככר צינה דיונגוף כמו הדתיים שצורכים הקפות בשמחת תורה. והקהל נשאר לעמוד על מקומו ועקב אחריהם בי עיניו.

אחרי שעברו הרגעים הראשונים וההקפות נגמרו והמפגינים חזרו בפעם השלישית לי נקודת המוצא, הופיעו פתאום כמה יהודים דתיים עם זקנים וכובעים, שקיבלו אומץ מן ההפגנה העלובה והתחילו ללעוג לה. זה היה הרגע בו הכל התהפך. פתאום התעורר הקהל האויש והתנפל על הדתיים בשסף קצף. פתאום התברר, שקהל סקרנים זה,

כוח עמדו בצד והסתכלו. אך בו ברגע שהופיעו הדתיים, הפך קהל הסקרנים להמון זועם. הם צעקו, התווכחו, הורפו וגידפו, ואילו התערבה המשטרה היו בוודאי עזי שים במישהו שמות. אין ספק שהיו עושים שמות, אבל בדיוק ברגע זה התערבה המשטרה. לא סתם מש' טרה, אלא קציני משטרה. אינני יודע איזו פוליטיקה היתה זו, אך שוטרים פשוטים לא ראו שם. ארבעה או חמישה קציני מש' טרה היו קופצים לתוך כל וויכוח ומפזרים את המתקללים, ואת הדברנים עצמם היו מוציאים החוצה. כנראה, שמשטה המשטרה חשש לשלוח שוטרים פשוטים למקום כה אינטליגנטי כמו ככר דיונגוף, ובייחוד שיש עוד סכנה שמישהו יטח כלפיהם את השם "יוסלה!" ויהיה עליהם לענות. ידי קציני המשטרה היו עמוסות עבודה, אף על פי שלא היה הרבה קהל, כמה מאות בסך הכל. על כל קבוצת מתווכחים שהתפזרה, נוצרו מיד שתיים חדשות, בקצה השני של הכיכר, והקצינים המסכנים רצו הלון וחזרו, הלון וחזרו, ויש להניח, שעד ששורות אלה רור אות אור ברפז יש לאחדים מהם כבר פלטפוס.

שעה ארוכה נמשכו הוויכוחים בכיכר וה אנשים התחילו כבר לשכוח שהפגנה זו של הליגה למניעת כפייה דתית לא היתה בעצם אלא תגיבה על פעולה אחרת של הדתיים, שבאותו זמן עצמו פתחו את הועידה הארצית שלהם בהיכל התרבות. במחנה האויב היתה השעה שמונה פחות רבע. כל הוכל התרבות הגדול היה חצי ריק, ובחצי השני, המלא, היתה גלריה צב

וכל אחד מהם, כשהיה נכנס, היו מיד קמים כל הרבנים האחרים ונותנים לו יד ומברכים אותו לשלום וראו בעליל שכל הרבנים מכי רים אחד את השני מועידות קודמות. למרות שלא התחילו בומן, היה הקהל סבלני מאוד ולא דחק את הקץ, כי ברגעי הצפייה חילקו לכולם חומר קריאה. חומר הקריאה שחולק מורכב היה משלושה דפים. אחד היה סדר-היום של הועידה, שהיה מוקדש לאותה מלחמה שכבר סיפרתי לכם עליה. השני היה עלון בשם במאבק, בהר צאת המחלקה להסברה של אגודת ישראל, ובו רשימה שחזרה של 40 מפעלים בהם מחללים את השבת. בשביל מה הכניסו את המפעלים האלה לרשימה שחזרה, אינני יודע. יתכן שזה צעד ראשון לקראת חחרמת תוצרת המפעלים האלה. אם כי הייתי רוצה לראות כיצד יעשו זאת, כאשר בין המפע' לים נמצאת גם חברת חסון וגם חברת המים מקורות.

אחרי שחיכו עשרים רגע וראו שרבנים חדשים לא ממשכים לבוא, החליטו להתי חיל, וההתחלה היתה כך: האדמו"ר מקידור נוב הקריא פירי תהילים; החזן מאיר שושן שר שירים של שבת והרבנים קיאל, שינמן, נסים, כץ, ורהפטיג, בוירא, אפשטיין גורן, פרוס, פריד, שכטר, אונטרמן ואברמוביץ דיברו. אבל למי היה כוח להקשיב?

כה אמר טוסבראהינדי:

ויזכר לטוב רחוב דיונגוף, היוצק אס' פרוסו על גלגלי המהפכה.